

Til § 112.

Denne Paragraph forudsætter, at udfærene Børnepflichtige, som undlade at møde efter Tilfælde, for at indtræde i Krigsmagten, skulle tiltales ved militair Ret (sef. Rettergangslovens § 10). Da der imidlertid kunde tænkes Tilfælde, i hvilke der ikke fandtes Anledning til strax at inddrage de Børnepflichtige under Krigsmagten, f. Ex. naar deres Opholdssted først opdages efterat Exerceerskolen er tilende, har man antaget, at der under saadanne Omstændigheder ikke var Føie til at unddrage dem fra den borgerlige Ret, under hvilken de hørte, da de gjorde sig skyldige i Udeblivelsen, og paa Grund heraf har Krigsministeren ved Skrivelse til Udvalget af 31te Octbr. f. A. henstillet, om nærværende Paragraph ikke i Overensstemmelse hermed kunde gives en af Ministeren foreslaaet Ændring. Dette har Udvalget tiltraadt, og har saaledes optaget bemeldte Ændring (Nr. 102).

6te Capitel.

Til § 113.

Da Strafarbejde neppe bør anvendes for militaire Forbrydelser, naar de ikke ere af en særdeles farlig Natur (sef. Motiverne til § 10) og Anvendelse af legemlig Straf, saavidt muligt, bør indskrænktes — Grundsætninger, vi have bragt i Anvendelse ved at omhandle Feighed og Rømtning —, ville de ogsaa faae Anvendelse her. Vi have derfor bragt nogle formildende Forandringer i Forslag ved Paragraphens Slutning, skjøndt det maa indrømmes, at, ihvorvel Deeltagernes Brøde kan være høist forskjellig, ere de i dette Capitel omhandlede Forbrydelser dog af den Besskaffenhed, at Strafarbejde uden Uretfærdighed oftere vil kunne idømmes (Nr. 103—105).

Til § 115.

Da der ikke skjønes tilstrækkelig Grund til ubetinget at henregne dem, der udvise den i Paragraphen betegnede Virksomhed, til Dyrerets Hovedmænd, er der foreslaaet et Tillæg, der ophæver det Ubetingede ved Bestemmelsen (Nr. 106).

Til § 116.

For, af Hensyn til hvad der ifølge Paragraphens Motiver taler herfor, at give Straffescalaen for Hovedmændenes Vedkommende en noget større Udstrækning, er en Forandring foreslaaet i denne Deel af Paragraphens Bestemmelser, som vil gjøre det muligt, at lade Straffen synke til 2 Aar (Nr. 107).

Til § 117.

De her gjorte Forslag (Nr. 108 og 109) angaae væsentligen kun Redactionen.

Til § 118.

Da Ulydighed mod en Foresat, begaaet af Flere i Forening, ikke just altid gaaer ind under Begrebet „Dyrer“ (sef. § 117), have vi troet, at der i Paragraphen, tydeligere end skeet er, bør skjælnes mellem, naar Saadant finder Sted og naar det ikke er Tilfældet, saa at de i § 117 givne Regler for Straffen maae komme til Anvendelse (Nr. 110).

Til § 121.

Efter Sammenhængen med de foregaaende Paragrapher, maa det antages, at den her omhandlede Klage eller anden Handling, hvorved Misnoie kan udbredes, skal finde Sted i en Forsamling af Krigsmænd (Nr. 111).

Til § 123.

Modsætningen imellem hvad der følger efter „samt“ i 2den Linie og hvad der gaaer foran, kræver et „eller“ istedetfor „samt“ (Nr. 112).

7de Capitel.

Til § 126.

Istedetfor „unødvendige“ i 4de Linie, turde det bedre udtrykke Meningen, at substituere „ubeføiede“ (Nr. 113).

Naar Minimum af Tiden for Strafarbejde, som ved de militaire Retter kan idømmes, bliver 2 Aar (Nr. 6), er der Grund til at lade „særdeles“ i 3die Affsnits 1ste Linie udgaae (Nr. 114).

Saafermt Forbrydelsen begaaes af Flere i Forening, vil den komme ind under Bestemmelserne i §§ 117 og 118, og der turde saaa